

άσπρομαντηλοῦσα ἐπίθ. θηλ. ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. Παθητ. Κρυφομ. 46 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρομάντηλος* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ φέρουσα λευκὸν μανδήλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Ποίημ. *Δουλεῦντες άσπρομαντηλοῦσες | ἀπὸ τὸν κάματο γυρνᾶν.*

άσπρομάσκαλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τοῦ οὖσ. *μασκάλη*, δι' ὃ ἰδ. *άμασκάλη*.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα περὶ τὰς μασχάλας: Ἀσπρομάσκαλος δοῖρος.

άσπρομανυροβολοῦσα ἐπίθ. θηλ. ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 59.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *άσπρομανυροβολῶ*.

Ἡ ἐκπέμπουσα λευκὴν καὶ μέλαιναν λάμψιν: Ἐβλεπε τὰς άσπρομαύρας καλλικατζούνας, μεγάλα θαλάσσια ὄρνεα, τὰ ὅποια πολλοὶ ἐξέλαβον μακρόθεν ὡς γυναῖκας ἀνασφουγγωμένας καὶ άσπρομανυροβολουσας, αἵτινες ἡσυχολοῦντο νὰ βγάλουν πεταλίδας κύπτουσαι ἐπὶ τῶν βράχων.

άσπρόμαυρος ἐπίθ. σύνηθ. άσπρόμαυρους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *άσπρος* καὶ *μαῦρος*.

1) Λευκομέλας, φαιὸς σύνηθ.: Ἀσπρόμαυρος σκύλλος. Ἀσπρόμαυρη κόττα. Συνών. *ψαρός*. 2) Ὁ ἀλλαχοῦ μὲν λευκός, ἀλλαχοῦ δὲ μέλας σύνηθ.: Ἀσπρόμαυρο πρόβατο. Ἀσπρόμαυρα γένεια - μαλλιά σύνηθ. Ἀσπρόμαυρη θάλασσα (τῆς ὁποίας ὁ πυθμὴν εἶναι ἀλλαχοῦ λευκὸς ἐκ τῆς ἁμμου καὶ ἀλλαχοῦ μέλας ἐκ τῶν φυκῶν) Κύθν. || Ποίημ.

Ἀσπρόμαυρος καὶ παρδαλὸς ὡς εἶδος παππαγάλλος

ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀριθμ. 241. Συνών. *άσπρόλαγρος*, *άσπρομέλανος*. 3) Οὐδ. *άσπρόμαυρο* οὖσ., εἶδος οἴνου Πάρ.

άσπρομαχῶ Θράκ. (Μάλγαρ.) άσπρομαχάου Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαχῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 251. Διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς σημ. τοῦ β' συνθετ. πβ. *βουλομαχῶ* (=βουλῶ) κττ.

Λάμπω ἐκ τῆς λευκότητος ἢ καθαριότητος συνήθως τῶν ἐνδυμάτων ἔνθ' ἄν.: Ἀσπρομαχῶντας οἱ καλεσμένοι χορεύουν 'ς τὴν αὐλὴ Μάλγαρ. Συνών. *άσπρολουλον-δίξω*.

άσπρομελανιάζω Ἀθην.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρομέλανος*.

Γίνομαι ὠχρὸς καὶ μελανός: Ἀμα χαιδεύουν τὸ μικρό, ὁ μέγας άσπρομελανιάζει ἀπὸ τῆς ζήλειαν του.

άσπρομέλανος ἐπίθ. ΣΣκίπη Τσιγγανόθ. 52.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *άσπρος* καὶ *μελανός*.

Ἀσπρόμαυρος 2, ὃ ἰδ.: Ἀσπρομέλινα ἀρνιά.

άσπρομελιγγᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. άσπρομηλιγγᾶτος Κάρπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος*, τοῦ οὖσ. *μελίγγι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων λευκάς τὰς περὶ τοὺς κροτάφους τρίχας ἔνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀπῆς τοῖς γραιῖς ἐλώλ-λανα τοῖς άσπρομηλιγγᾶτες,

'ς τὸ νοῦν σου τί νὰ ἄλ-λης πλεὸν τοῖς ροομασουλᾶτες;

(ροδομαγουλᾶτες) Κάρπ. Συνών. *άσπρομελιγγουδάτος*, *άσπρόσκονλλος*. Πβ. *ψαρομελιγγᾶτος*.

άσπρομελιγγουδάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. άσπρομηλιγγουδάτος Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος*, τοῦ οὖσ. *μελιγγούδι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ἀσπρομελιγγᾶτος, ὃ ἰδ.: Ἀσμ.

Χάροντας ἐπέρασε | καὶ τοῖς ἐχαιρέτισε,

— Κυράδες άσπροκούτελες | κι άσπρομηλιγγουδάτες.

άσπρόμελον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τοῦ οὖσ. *μέλι*.

Λευκὸν μέλι: Ἀσμ.

Ἀσπρόμελον τοῦ κυβερκιοῦ πρέπει νὰ τὴν ταῖζη.

άσπρομερᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. άσπρομηρᾶτος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος*, τοῦ οὖσ. *μερῖ* καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων τοὺς μηροὺς λευκοὺς, ἐπὶ ζώων: Ἀσπρομηρᾶτο πρόβατο.

άσπρομεταξένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. άσπρομεταξένιος Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος*, τοῦ οὖσ. *μετάξι* καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐκ λευκῆς μετάξης: Ἀσμ.

Κι παρὶ τῇ χρυσῇ κλουστῇ τὴν άσπρομεταξένια.

άσπρόμηλο τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τοῦ οὖσ. *μῆλο*.

Εἶδος μήλου χρώματος λευκάζοντος.

άσπρομμάτης ἐπίθ. Ἀμοργ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Ὀφ.) Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. άσπρομμάτ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.) Θηλ. άσπρομμάταινα Πόντ. (Κερασ. Ὀφ.) άσπρομματοῦ Λεξ. Δημητρ. Οὐδ. άσπρομμάτικον Πόντ. (Κερασ.) άσπρομμάτικο Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τοῦ οὖσ. *μάτι*.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν ἀνοικτὸν κυανοῦν ἔνθ' ἄν.: Ἀσπρομμάτικο ἔν' τὸ γαρδέλλ' (κυανόφθαλμον εἶναι τὸ παιδάκι) Ὀφ. || Παροιμ. *Θαροῦσιν οἱ μανρομμάτες πῶς δὲν ἐβλέπουν οἱ άσπρομμάτες* (ἐπὶ φιλαύτων ὑποτιμώντων τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων) Κάρπ. Συνών. *γαλανομμάτης*, ἀντίθ. *μαυρομμάτης*.

άσπρομματιάζω Λεξ. Αἰν. άσπρομματιάζου Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'σπρομματιάζω Ρόδ. κ.ά. άσπρομμαθῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τοῦ οὖσ. *μάτι*.

Λευκαίνομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας ἔνθ' ἄν.: Ἀσπρομμάτιστα ἡ γίδα-ἡ πρατίνα Στρόπον. || Φρ. Ἀσπρομμάτισεν νὰ θωρῇ (ἐπὶ ἀγωνιώδους ἀναμονῆς. Συνών. φρ. *άσπρισε τὸ μάτι του*) Ρόδ. Ἀσπρομμάτιστα ἀπ' τὴν πεῖνα Ἀράχ. Ἀσπρομματιάσαμεν νὰ σὲ ἰδοῦμε (πολὺν καιρὸν δὲν σὲ εἶδαμεν) Λεξ. Αἰν.

άσπρομμάτισμα τό, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 199 — Λεξ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 402 άσπρομμάτισμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άσπρομματιάζω*.

Τὸ λεύκασμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ νόσου. Συνών. *άσπρομματισμός*.

άσπρομματισμὸς ὁ, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 199.

Ἐκ τοῦ ρ. *άσπρομματιάζω*.

Ἀσπρομμάτισμα, ὃ ἰδ.

άσπρομοσκᾶτο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άσπρος* καὶ τοῦ οὖσ. *μοσκᾶτο*.

Εἶδος σταφυλῆς λευκῆς.

